

Ασκητές μέσα στον κόσμο Γ': Κυριάκος, ο παράλυτος

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 23 Νοεμβρίου, 2020

Ο μακαριστός Κυριάκος γεννήθηκε στο κατεχόμενο χωριό Σύσκληπος της έπαρχίας Κερύνειας στις 13 Απριλίου του 1933. Γονείς του ήταν η Ροδοῦ και ο Κωνσταντῖνος Καρκότης. Τό ὄνοματεπώνυμό του ήταν Κυριάκος Κ. Καρκότης, ἀλλά σέ ὅλους ήταν γνωστός ὡς ὁ «Κυριάκος ὁ παράλυτος». Ἐνόσω ζοῦσε, δέν ὑπῆρχε κόσμος τῆς Ἐκκλησίας στήν περιοχή Λευκωσίας καί ὄχι μόνο, πού νά μήν τόν γνώριζε. Μέχρι σήμερα τό ὄνομά του ἀκούγεται συχνά.

Φοίτησε στίς πρῶτες τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου τοῦ χωριοῦ του. Μικρό παιδί, ήταν πολύ ζωηρός. Ἐνοχλοῦσε τ' ἄλλα παιδιά καί ὅπως ήταν γεροδεμένος, δέν ήταν λίγες οἱ φορές πού τίς ἔτρωγαν τά ἄλλα παιδιά, λόγω τῆς φυσικῆς δύναμης πού εἶχε, ἀλλά καί λόγω τοῦ ἀτίθασου χαρακτήρα του, γι' αὐτό τόν φώναζαν «Τσάρο».

Μικρός έκανε όλο σκανδαλιές. Μία φορά άναψε τό μπαρούτι τοῦ πατέρα του στό δωμάτιο, πού είχε τούς μεταξοσκώληκες ή μάννα του. Οί μεταξοσκώληκες από τήν βρώμα τοῦ μπαρουτιοῦ ψόφησαν. Ή μάννα του τόν έκανε μαῦρο στό ξύλο.

Μία άλλη φορά έτρεχε μέ τό γαιδούρι, τόσο πολύ, ώστε νά χτυπήση τό κεφάλι του άσχημα σέ ένα κλαδί. Τό χτύπημα ήταν πολύ δυνατό καί μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του είχε ένα μεγάλο σημάδι στό κεφάλι.

Όπως έλεγε ό ίδιος, μόλις έμαθε νά διαβάζη, άγόρασε μέ δύο σελίνια μία Άγία Γραφή. Άρχισε νά τήν διαβάζη μάλιστα μανιωδῶς. Πολλά χωρία τά μάθαινε άπ' έξω.

Στήν Β' τάξη τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου άρχισε νά έκδηλώνεται ή άσθένειά του. Μία ήμέρα τελειώνοντας τό σχολείο, ένοιωσε πόνο στό πόδι του καί δέν μπορούσε νά βαδίση γιά νά πάη στό σπίτι.

Μετά από ιατρικές έξετάσεις διαπιστώθηκε ότι έπασχε από όξεία ρευματοειδή άρθρίτιδα. Τά ιατρικά μέσα τότε ήταν έλάχιστα. Παρ' όλο πού οί γονεῖς του τόν πήγαν σέ διάφορους γιατρούς, ό Κυριακος άρχισε σιγά-σιγά νά παραλύη. Σ' αυτό συνετέλεσε καί ή λανθασμένη ιατροφαρμακευτική άγωγή πού τοῦ δόθηκε.

Μετά από αυτό δέν πήγε ξανά σχολείο. Τά γράμματα πού έμαθε ήταν μέχρι τήν Β' τάξη τοῦ Δημοτικοῦ. Ή κατάσταση του όλο καί έπιδεινωνόταν έχοντας σάν άποτέλεσμα νά καταλήξη πρώτα στήν καρέκλα καί μετά στό κρεβάτι. Μέ τόν καιρό τό σῶμα του καί τά άκρα, χέρια καί πόδια, άρχισαν νά άτροφοῦν, νά μὴν αναπτύσσονται κανονικά καί τό σῶμα του νά είναι άκαμπο, σάν σανίδα. Τό μόνο πού μεγάλωνε κανονικά, ήταν τό κεφάλι του.

Πέρασαν αρκετά χρόνια στό χωριό μέ τόν Κυριακο στό κρεβάτι καί τήν μακαριστή Ροδοῦ, τήν μητέρα του, νά τόν περιποιῆται. Τά χρόνια περνούσαν, ή Ροδοῦ μεγάλωνε σέ ηλικία, αλλά καί ό Κυριακος από παιδάκι έγινε άντρας μέ πολύ περισσότερο βάρος. Τά πάντα γίνονταν στό κρεβάτι. Πρᾶγμα δύσκολο γιά τήν ηλικιωμένη μητέρα.

Τό 1959 αποφάσισαν οίκογενειακῶς νά κατεβοῦν στήν Λευκωσία. Συγκεκριμένα σέ ένα μεγάλο προάστειο τῆς Λευκωσίας, τόν Άγιο Δομέτιο. Έκεῖ ήταν οί άδελφές τοῦ Κυριακου παντρεμένες, ή Έλένη καί ή Δέσποινα. Ήταν καί οί μοναδικές πού είχε. Δέν είχε άλλα άδέλφια.

Στό σπίτι τῆς Δέσποινας, στό πίσω μέρος, έφτιαξαν δύο δωμάτια αρκετά εύρύχωρα καί έκεῖ έγκαταστάθηκε ό Κυριακος μέ τούς γονεῖς του.

Στήν άρχή ό κόσμος πήγαινε από περιέργεια, αλλά καί από φιλότιμο, έξασκώντας

τήν ἀρετή τῆς ἀγάπης, νά δῆ ἕναν παράλυτο στό κρεβάτι καί συγχρόνως νά τοῦ πῆ ἕναν λόγο παρηγοριάς. Ὅμως τά πράγματα τελικά ἀντιστρέφονται. Ὁ κόσμος πήγαινε νά παρηγορήσῃ καί ἔφευγε παρηγορημένος.

Ἐν τῷ μεταξύ συνέχιζε νά διαβάζῃ διάφορα βιβλία. Μέχρι σήμερα στό δωμάτιό του ὑπάρχει μία μεγάλη βιβλιοθήκη. Τοῦ ἔβαζαν στό στῆθος ἕνα μικρό ξύλινο ἀναλόγιο, τοποθετοῦσαν ἀνοιχτό τό βιβλίο πάνω στό ἀναλόγιο καί αὐτός διάβαζε. Τά φύλλα τά γύριζε μέ ἕνα μικρό ξυλάκι πού κρατοῦσε στό στόμα, γιατί τά χέρια του εἶχαν παραλύσει. Ἐπίσης μέ τό στόμα ἔμαθε νά γράφῃ καί πύ μικρός νά ζωγραφίζῃ.

Οἱ Θεολόγοι, οἱ Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς κηρύττουν ἀπό τούς Ναούς καί τόν ἄμβωνα, ὁ Κυριαῖκος κηρύττει ἀπό τό κρεβάτι. Ὅταν τόν ρωτοῦσες «τί κάνεις;», ἔλεγε «Δόξα τῷ Θεῷ, καλά». Ἀμέσως ἔμπαινε στό θέμα, πού δέν ἦταν ἄλλο ἀπό τόν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Στήν ἀρχή ὁ κόσμος ἦταν λίγος, γι' αὐτό εὑρίσκει καί χρόνο γιά μελέτη. Μετά ὁ κόσμος αὐξήθηκε. Ἡ πόρτα ἦταν συνέχεια ἀνοικτή. Τό δωμάτιό του ἀπό τό πρῶν μέχρι ἀργά τό βράδυ ἦταν γεμάτο κόσμο. Κάποια ἄτομα ἦταν ταγμένα νά τόν ὑπηρετοῦν, μέ πρώτη τήν Κατερίνα ἀλλά νά ὑπηρετοῦν καί τούς ἐπισκέπτες.

Ἡ Κατερίνα ἦταν κοντοχωριανή του. Ἐλεύθερη κοπέλλα, τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος. Ὅταν δέν δούλευε, ἦταν συνέχεια δίπλα του. Βοηθοῦσε τήν μάννα του νά τόν πλύνουν καί νά καθαρίσουν. Ἦταν ἡ οἰκονόμος του, κρατοῦσε τόν «τενεκέ» μέ τά λεφτά του, τά ὁποῖα ἔπαιρνε μέ τό ἕνα χέρι καί τά ἔδινε μέ τό ἄλλο.

Ὁ Κυριαῖκος ἦταν πολύ σχολαστικός μέ τήν καθαριότητα. Σέ αὐτό τό θέμα εἶχε ἀπαιτήσεις. Τίποτα δέν ζητοῦσε, ἀλλά σέ θέματα καθαριότητας, ὅταν κάτι δέν τοῦ ἄρεσε, ζητοῦσε νά τό ξανακάνουν, κυρίως ἀπό τήν Κατερίνα πού εἶχε τό θάρρος. Πολλές φορές ἔρχονταν γυναῖκες καί ἤθελαν νά σκουπίσουν ἢ νά καθαρίσουν. Στήν ἐρώτηση τῆς Κατερίνας «ἀφοῦ εἶναι καθαρά, τί τίς βάζεις καί κάνουν;», ἀπαντοῦσε «ἄστες καί αὐτές νά κάνουν κανένα ψυχικό».

Τό ἱεραποστολικό ἔργο τοῦ Κυριάκου σιγά-σιγά ἀναπτύχθηκε ποικιλοτρόπως. Τότε δέν ὑπῆρχε τό Χριστιανικό Βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ὁ κόσμος δέν γνώριζε ποιό εἶναι τό καλό βιβλίο καί πού νά τό βρῆ. Φρόντιζε, λοιπόν, νά προμηθεύεται βιβλία καί νά τά πούλῃ σέ χοντρικές τιμές. Μετά ἀπό μία συζήτηση, πρότεινε καί τό κατάλληλο βιβλίο καί ἔτσι ὁ κόσμος ὠφελεῖτο διπλᾶ.

Παράλληλα διοργάνωνε στό σπίτι του ὁμιλίες. Μαζευόταν ἀρκετός κόσμος καί τό σπίτι του γέμιζε ἀσφυκτικά. Τακτικός καλεσμένος ἦταν ὁ π. Φιλόθεος τῆς Ἱ. Μ. Μαχαιρᾶ. Τίς ὁμιλίες αὐτές, ἀλλά καί ἄλλων ἱεροκηρύκων, τίς ἔγραφε σέ κασσέττες καί τίς μοίραζε. Ἀπό τό σπίτι τοῦ Κυριάκου πέρασαν ἄτομα πού ἀργότερα ἔγιναν

Αρχιερείς, όπως ο Μητροπολίτης Κερνησίας κ. Παῦλος καί ο Σαλαμίνος κ. Βαρνάβας. Επίσης πολλοί πού μετά ἔγιναν μοναχοί, ο π. Γαβριήλ Σιόκουρος, ο π. Σάββας τῆς Ἱ. Μ. Σταυροβουνίου, ἡ Ξένη μοναχή, οἱ μοναχές Προκοπία, Φωτεινή, Ἀναστασία, ἀκόμη καί Θεολόγοι, ἱεροψάλτες, ἐγγράμματοι καί ἀγράμματοι, πλούσιοι καί φτωχοί καί κάθε κοινωνικῆς τάξης ἄνθρωποι.

Ἐπίσης ὁ μακαριστός Κυριαῖκος ἦταν ἰδρυτικό μέλος τοῦ Συλλόγου “Φίλοι τοῦ Ἁγίου Ὁρους”. Τά πρώτα 100 μέλη στόν Σύλλογο γράφτηκαν στό σπίτι τοῦ Κυριάκου καί μέ δική του παρότρυνση. Ὁ Σύλλογος αὐτός ἐκδίδει τό περιοδικό “Ὁρθόδοξη Μαρτυρία”, μέ πολύ πνευματικό περιεχόμενο. Διοργανώνει προσκυνηματικές ἐκδρομές καί ἀγρυπνίες σέ διάφορους Ναούς. Μέχρι τότε, αὐτά ἦταν ἄγνωστα γιά τήν κυπριακή κοινωνία.

Σάν Πνευματικό του εἶχε τόν π. Σάββα Λάμπρου τῆς Ἱ. Μ. Σταυροβουνίου, ὁ ὁποῖος κάποια στιγμή ἀκολούθησε τό παλαιό ἡμερολόγιο καί ἔφυγε ἀπό τήν Μονή καί πῆγε στήν Πάρο. Ἐδῶ νά σημειώσωμε ὅτι ἡ Μονή ἀκολουθεῖ τό νέο ἡμερολόγιο.

Ἐνῶ στήν ἀρχή ἔρχονταν οἱ Ἱερεῖς τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (στόν Ἅγιο Δομέτιο) καί τόν κοινωνοῦσαν, δήλωσε ὅτι θέλει ν’ ἀκολουθήσῃ τό παλαιό, χωρίς νά ξέρη κανένας τί μεσολάβησε. Ὄταν κάποτε πέρασε ἀπό τήν Κύπρο ὁ [π. Θεόκλητος ὁ Διουσιώτης](#) σάν καλεσμένος τοῦ Συλλόγου «Φίλοι τοῦ Ἁγίου Ὁρους», πέρασε καί τόν εἶδε. Μίλησαν γι’ αὐτό τό θέμα. Τοῦ ἄρεσε πάρα πολύ καί ὅ,τι τοῦ εἶπε τά δέχτηκε, ἀλλά μετά ἀπό λίγο χρονικό διάστημα κοιμήθηκε.

Μέσα στό ἱεραποστολικό του ἔργο ἦταν καί οἱ ἐπιστολές. Ὅπως εἶπαμε, ἔγραφε μέ τό στόμα. Γιά περισσότερη εὐκολία καί ταχύτητα, ὑπαγόρευε στήν Αἰκατερίνη καί ἔγραφε. Σάν ἄτομο ἐμπιστοσύνης, ἡ Κατερίνα, ἄκουγε καί ἔγραφε τά πάντα. Ὅπως χαρακτηριστικά ἔλεγε, μέχρι καί γιά φόνους ἄκουσε. Οἱ ἐπιστολές ἀπευθύνονταν συνήθως σέ ἄτομα τοῦ ἐξωτερικοῦ. Σέ ὅλα τά μήκη καί τά πλάτη τοῦ κόσμου.

Ἦταν ἄνθρωπος τοῦ λόγου ἀλλά καί τῆς προσευχῆς. Οἱ ἀκολουθίες τοῦ Ὁρθρου, τοῦ Ἑσπερινοῦ καί τοῦ Ἀποδείπνου τελοῦνταν καθημερινά. Ἐνῶ μιλοῦσε μέ κάποιους, ὅταν ἐρχόταν ἡ ὥρα, διέκοπτε, ἔκαναν τήν ἀκολουθία μαζί μέ τούς παρευρισκομένους καί μετά συνέχιζε τήν συζήτηση.

Ἦταν πολύ ἔξυπνος καί ὁ λόγος του συνοδευόταν μέ πολλά παραδείγματα καί ἐπιχειρήματα. Δέν ἦταν λίγοι οἱ περίεργοι καί οἱ ἄθεοι πού πέρασαν ἀπό ἐκεῖ καί βγῆκαν ἀναγεννημένοι, γνωρίζοντας τόν Χριστό διά τοῦ στόματος τοῦ παράλυτου Κυριάκου.

Λίγο καιρό πρό τῆς κοιμήσεώς του, ἔνα μέ δύο μῆνες πῖό νωρίς, ἐνῶ εἶχε πλήρη διαύγεια πνεύματος καί σώας τās φρένας, ἔβλεπε ἀπό τήν πόρτα ἔξω στήν αὐλή

μωρά. Τό κρεββάτι του είχε πάντα μία κλήση προς τά επάνω. Τά μωρά αυτά έμπαιναν και μέσα στό σπίτι, και μέ μία φυσικότητα ρωτούσε γι' αυτά τούς παρευρισκομένους, χωρίς φυσικά αυτοί νά βλέπουν τίποτα.

Έπίσης μέσα σ' αυτό τό χρονικό διάστημα τών δύο μηνών έζησε και τά έξής θαυμαστά: Έλεγε σέ έναν δικό του άνθρωπο ότι είδε δύο Άγγέλους άσπροφορεμένους, ένω ήταν ξύπνιος, οι όποιοι τοῦ έφεραν νά φορέση μία άρχιερατική στολή και μία κορώνα. Τοῦ είπαν ότι τούς έστειλε ο Βασιλέας γιά νά τήν δώσουν νά τήν φορέση. "Άνοιξε τά μάτια σου νά τήν δής". Τά είχε κλειστά, λόγω ναυτίας.

Ένώ πλησίαζε ή ημέρα τής έκδημίας του, κάποια ημέρα ένω τόν ξέντυσαν γιά νά τόν καθαρίσουν, εύωδίαζε. Μάλιστα μία κυρία πού ήταν στήν κουζίνα, βγήκε νά δή τί μυρίζει τόσο ώραία. Όλοι διαπίστωσαν ότι ή εύωδία έβγαине από τό σώμα τοῦ Κυριάκου.

Έκείνες τίς ημέρες παρουσιάστηκε κάτι σάν σύννεφο φωτεινό πάνω από τό κρεββάτι του και τόν έλουζε μέ άσπρο φώς. Τά άτομα πού τό είδαν, είπαν ότι μοιάζει μέ τό Άγιο Φώς στόν Πανάγιο Τάφο. Μέσα σ' αυτό τό φώς, τό πρόσωπό του έλαμπε σάν νά είχε δικό του φώς.

Τόν τελευταίο καιρό ή κατάσταση τής υγείας του επιδεινώθηκε αισθητά. Οι πνεύμονές του, λόγω παραμόρφωσης τοῦ σώματός του και κυρίως τοῦ θώρακα, δέν γέμιζαν κανονικά άέρα. Αυτό είχε σάν αποτέλεσμα νά έχη δύσπνοια και νά μαυρίζει. Γι' αυτό έπρεπε νά έχη συνέχεια όξυγόνο.

Η μητέρα του, ή όποία ακόμα ζούσε, τελευταία τοῦ έλεγε: «Κυριάκο μου, θά σέ πάρω μαζί μου», δηλαδή θά πεθάνω και μετά από λίγο θά πεθάνης και σύ. Τά λόγια τής υπέργερης μητέρας του στάθηκαν προφητικά. Τόν Μάρτιο τοῦ 1983 κοιμήθηκε ή μητέρα του σέ ηλικία 95 χρόνων και τήν άκολούθησε και ο Κυριάκος.

Στίς 13 Δεκεμβρίου ένω ήταν καλά και ήταν στό σπίτι του, ρωτούσε τί ημέρα πέφτει ή 17 Δεκεμβρίου. Έλεγε μάλιστα ότι ο π. Παῦλος (νῦν Κερηνείας) θά φύγη. Υπονοώντας ότι δέν θά είναι στήν κηδεία. Διότι στίς 17 Δεκεμβρίου έγινε ή κηδεία του. Φαίνεται ότι προείδε τόν θάνατό του, αλλά δέν τό είπε ξεκάθαρα γιά νά μήν στενοχωρήση τούς γύρω του.

Στίς 14 Δεκεμβρίου έγινε εισαγωγή στό νοσοκομείο μέ προβλήματα αναπνευστικά. Μιλούσε και επικοινωνούσε κανονικά. Μάλιστα ζήτησε από τήν Κατερίνα νά τοῦ φέρη κάτι συγκεκριμένο νά φάη. **Τήν επομένη στίς 15 Δεκεμβρίου τοῦ έτους 1983 έκοιμήθη ειρηνικά.**

Τήν ώρα τῆς κηδείας πού ἔγινε στόν ἐνοριακό Ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, στόν Ἅγιο Δομέτιο, ἓνα παιδάκι πέντε ἐτῶν, ὁ Δημητράκης, γνωστό στήν περιοχή, φώναζε ὅτι ὁ Κυριᾶκος δέν πέθανε, ἀλλά πετᾶ καί ἔδειχνε ψηλά. «Γιατί μοῦ λέτε ὅτι ὁ Κυριᾶκος πέθανε;», ἔλεγε. Ἔβλεπε τόν Κυριᾶκο κάπου ψηλά, μέσα στήν Ἐκκλησία.

Ἡ Κατερίνα ἦταν πολύ στενοχωρημένη μετά τόν θάνατο τοῦ Κυριάκου. Εἶχε συνέχεια ἓνα βάρος στό στήθος καί συχνά πήγαινε στό σπίτι του καί ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητη. Μία ἡμέρα, ἐνῶ ἦταν ἐκεῖ στενοχωρημένη, βλέπει νά βγαίνει ἀπό τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἓνα φῶς σέ ἀκτῖνες καί ἄρχισε νά κλαίη, ἀλλά πλέον μέ δάκρυα χαρᾶς καί κατανούξεως. Ἀμέσως ἔφυγε τό βάρος καί ἡ στενοχώρια πού εἶχε καί στήν θέση της ἦρθε ἡ χαρά.

Ὁ Κυριᾶκος ὁ παράλυτος δέν ἐμποδίσθηκε ἀπό τήν παραλυσία του στήν ἐργασία τῆς ἀρετῆς καί στήν προσφορά πρὸς τόν πλησίον. Σ' αὐτόν ἐπαληθεύτηκε καί ἐφαρμόστηκε ὁ Ἀποστολικός λόγος «*ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται*». Ὁ ἀσώματος Θεός λατρεύεται μέ τόν νοῦ καί ἐπειδή εἶναι πνεῦμα ὁ Θεός, «*ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ*» πρέπει νά Τόν λατρεύωμε, ψυχῇ καί σώματι. Καί ἂν τό σῶμα ἀδυνατῇ, ὅπως στήν περίπτωση τοῦ Κυριάκου, ἀρκεῖ ὁ καθαρὸς καί ἁγιασμένος νοῦς νά λατρεύσῃ καί νά ἐνωθῇ μέ τόν Θεό.

Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ Κυριάκου τοῦ παραλύτου. Ἀμήν.

[Ἀπόσπασμα ἀπὸ τό βιβλίο: [«Ἀσκητὲς μέσα στόν κόσμο», Γ' τόμος](#), Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον (Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος) Μεταμόρφωση Χαλκιδικῆς]

(Πηγὴ ψηφ. κειμένου: enromiosini.gr)